
[2014-6-RE](#)

CAUSA 2014-6-RE

(Manzano Sandoval c/ societat Electricitat Veiga)

Aute del Tribunal Constitucional del 5-5-2014 relatiu al recurs d'empara 2014-6-RE

Número de registre 83-2014. Recurs d'empara

Aute del 5 de maig del 2014

BOPA núm. 29, del 14 de maig del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de febrer del 2014, per la representació processal del Sr. Miguel Manzano Sandoval, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 28 de novembre del 2013 i contra l'aute del 30 de gener del 2014, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que acordi l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, seguidament, que, en el seu dia, declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui el procediment al moment anterior a dictar la sentència, disposant que el Tribunal Superior de Justícia ha de resoldre novament respectant els drets constitucionals vulnerats "*en base als arguments que han estat exposats al llarg del present escrit*";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 19 de març del 2014;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

El Sr. Luis Manuel Rodrigues Coelho, actuant en qualitat de titular del negoci Electricitat Veiga va presentar una demanda en reclamació de quantitat contra el Sr. Miguel Manzano Sandoval en què sol·licitava que es condemnés el demandat a pagar 93.982,95 € més els interessos legals a partir de la contesta a la demanda, així com les despeses processals.

Segon

El Sr. Miguel Manzano Sandoval va oposar-se substancialment a la demanda i va formular una demanda reconvençional en què aixecava l'excepció *non adimpleti rite contractus*.

Tercer

L'1 de febrer del 2013, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual estimava substancialment la demanda inicial i estimava igualment, però mínimament, la demanda reconvençional i després d'operar la compensació entre els respectius crèdits, condemnava el Sr. Miguel Manzano Sandoval a pagar al demandant 83.312,78 €.

Quart

La representació processal del Sr. Miguel Manzano Sandoval va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 28 de novembre del 2013, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava aquest recurs i confirmava la sentència de la primera instància en tots els seus pronunciaments.

Cinquè

La representació processal del Sr. Miguel Manzano Sandoval va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció pel fet que la Sala Civil no va donar valor probatori a l'únic informe pericial imparcial i objectiu i en canvi, si el va donar a l'informe presentat per la direcció facultativa de l'obra que no era objectiu, ja que els seus honoraris són proporcionals al preu de l'obra.

Sisè

El 19 de febrer del 2014, la representació processal del Sr. Miguel Manzano Sandoval va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 28 de novembre del 2013 i contra l'aute del 30 de gener del 2014, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part destaca que la Batllia va designar un pèrit, acceptat per les dues parts, amb la missió de determinar el preu dels treballs efectivament executats pel demandant. Aquest pèrit va determinar que aquest preu ascendia a 146.061,69 €. Malgrat això, la jurisdicció ordinària, d'acord amb

l'informe efectuat per la direcció facultativa de l'obra, va decidir que el preu dels treballs ascendia a 189.420,35 €.

Segons el parer d'aquesta part la preferència de l'informe esmentat no és coherent, ja que aquest informe no és un peritatge i a més no pot ser objectiu, primerament, perquè l'arquitecte cobra en funció del preu total de l'obra i segonament, perquè aquest està enfrontat amb el recurrent en un altre plet. En canvi, el peritatge efectuat pel pèrit designat per la Batllia és objectiu, ja que no té cap interès directe en les seves conclusions.

La jurisdicció ordinària considera que l'informe de la direcció facultativa de l'obra va tenir en compte una sèrie d'elements (situació de l'obra, obra d'ampliació, rapidesa en l'execució i introducció de canvis durant la marxa dels treballs) que poden comportar un increment d'aproximadament un 20% en el preu i que correspon a la diferència entre els dos informes.

La part recurrent discrepa d'aquesta consideració i afirma que el peritatge encomanat per la Batllia també prenia en consideració els elements esmentats i per aquest fet, l'argumentació de la jurisdicció ordinària decau i converteix les decisions adoptades en arbitràries, ja que les raons adduïdes no es corresponen amb la realitat, motiu pel qual s'han vulnerat els drets a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

Afegeix, que la jurisdicció ordinària també resta valor al peritatge encomanat en relació amb els treballs mal executats o no executats per la part demandant, així com al preu corresponent. La jurisdicció ordinària considera que tots els vicis existents no són imputables al demandant, tan sols li imputa els vicis relatius a la instal·lació WIFI. Aquesta part considera que pel que fa a aquest punt, les resolucions objecte de recurs també són arbitràries pel mateix motiu anteriorment adduït: la motivació de les resolucions no es correspon amb la realitat. Va quedar acreditat que els pressupostos pactats per les parts incloïen subministrament i mà d'obra, per tant, els vicis corresponents a la mala instal·lació per part de tercers són també imputables a l'adversa que tenia una obligació de resultat.

En definitiva, aquesta part conclou que tant el pèrit designat per la Batllia com la direcció facultativa de l'obra van prendre en consideració exactament els mateixos elements (cosa que es desprèn de la documentació que obra en autes) i no hi ha cap motiu que permeti justificar que es doni valor probatori al segon. Afegeix que sí que hi ha elements objectius per permetre afirmar que únicament el peritatge encomanat per la Batllia respecta les normes de la imparcialitat i de l'objectivitat.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que acordi l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, seguidament, que, en el seu dia, declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui el procediment al moment anterior a dictar la sentència, disposant que el Tribunal Superior de Justícia ha de resoldre novament respectant els drets constitucionals vulnerats *"en base als arguments que han estat exposats al llarg del present escrit."*

Setè

El 19 de març del 2014, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions.

Segons el Ministeri Fiscal, allò que pretén el recurrent és que el Tribunal Constitucional revisi la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, i més concretament en relació amb la valoració de la prova portada a terme davant la jurisdicció ordinària, desvirtuant així la finalitat del recurs d'empara. Efectivament, destaca que les proves aportades per les parts van ser valorades lliurement per la jurisdicció civil, que va donar una resposta lògica a totes les pretensions plantejades i cap de les seves valoracions i argumentacions poden ser considerades arbitràries o mancades de motivació, ja sigui en els fets o en les consideracions jurídiques que porten causa, motius pels quals s'han de considerar com a lògiques i coherents segons l'opinió comuna dels juristes.

De les resolucions objecte de recurs es desprenen clarament els motius pels quals la jurisdicció civil va estimar més adequat fonamentar els costos i la realitat dels treballs acomplerts en la documentació aportada per la direcció de l'obra, elements que juntament amb les testificals i la pericial practicada, valorats de forma conjunta amb els criteris de la sana crítica comporten necessàriament concloure com a raonables les decisions adoptades. Per consegüent, s'oposa a l'al·legació del recurrent en relació amb una manca d'objectivitat.

Fonament jurídic únic

En el marc d'un litigi mercantil entre el recurrent i una societat d'electricitat a la qual havia encomanat uns treballs, es presenta un recurs d'empara contra la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 28 de novembre del 2013, que desestimava les seves pretensions, i contra l'aute del 30 de gener del 2014 d'aquesta mateixa Sala Civil, que desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions que havia promogut, per tal com es considerava que aquestes decisions havien vulnerat els seus drets a la jurisdicció i a una decisió motivada en Dret, reconeguts a l'article 10.1 de la Constitució.

El nucli de l'argumentació del recurrent es fonamenta en la manera com el jutge ordinari va decidir tenir en compte –en el marc de la valoració dels treballs efectuats per l'empresa en qüestió– el dictamen elaborat per la direcció facultativa en detriment de l'informe redactat pel pèrit “Peritaxa”, designat per la Batllia.

Per consegüent, en aquesta causa es planteja al Tribunal Constitucional de desautoritzar la manera en què el Tribunal Superior de Justícia havia considerat determinades proves, fonamentades, en aquest cas, en un informe pericial imparcial, per determinar de manera precisa l'import dels treballs efectuats per l'empresa d'electricitat amb la finalitat, *in fine*, de poder ser rescabada pel recurrent.

Ara bé, en aquest punt convé recordar el cànon de constitucionalitat aplicat pel Tribunal quan ha de pronunciar-se sobre una al·legació de vulneració de l'article 10.1 de la Constitució: *“no actua, segons una doctrina reiterada i constant, com un tribunal de cassació, ni com a una tercera instància que revisi allò que va ser discutit i decidit en les instàncies jurisdiccionals anteriors de caràcter ordinari. Aquesta no és la missió del Tribunal Constitucional. Aquest Tribunal no ha d'enjudiciar novament allò que ja va ser decidit per les instàncies anteriors, salvat que es donin les circumstàncies previstes en el cànon esmentat, que fan palès en els plantejaments un contingut constitucional”* (aute del 5 de febrer del 2013, recaigut en la causa 2012-31-RE).

En aquest context, la jurisprudència igualment constant d'aquest Tribunal declara que no li correspon revisar la valoració de les proves efectuada pels jutges del fons que gaudeixen

exclusivament d'aquesta competència *“la decisió sobre l'existència, la pertinença i la valoració de les proves són qüestions de legalitat en les quals aquest Tribunal no pot entrar”* (sentència del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-12-RE). Tanmateix, és alhora evident que els drets d'una de les parts no poden haver estat menystinguts en el marc d'aquesta fase probatòria. En aquest punt també, la nostra jurisprudència és molt clara *“Però tot això, sempre que es respecti l'àmbit i el contingut essencial de la garantia constitucional a un procés degut, és a dir, quan la resposta incorre en error material patent, quan és immotivada o quan resulta arbitrària, en el sentit de lògicament i jurídicament irraonable en el procés i, especialment, quan afecta la prova central i decisiva”* (sentència del 15 de març del 2013, recaiguda en la causa 2012-19-RE).

Sobre la base d'aquests diversos elements relatius a la delimitació de la funció del Tribunal Constitucional en matèria de proves, de la lectura de les resolucions objecte de recurs, tant de la sentència del 28 de novembre del 2013, com de l'aute del 30 de gener del 2014, es desprèn que la Sala Civil ha motivat i justificat perfectament la seva opció de considerar la valoració efectuada per la direcció facultativa de l'obra. No s'hi revela cap error material, ni cap motivació que tendeixi a un resultat arbitrari en el sentit que acabem de recordar més amunt. Per consegüent, no hi ha cap vulneració dels drets del recurrent.

Per tant, aquest recurs d'empara no és admissible a tràmit.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2014-6-RE interposat per la representació processal del Sr. Miguel Manzano Sandoval contra la sentència del 28 de novembre del 2013 i contra l'aute del 30 de gener del 2014, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 5 de maig del 2014.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
President Vicepresidenta

Laurence Burgorgue-Larsen

Carles Viver Pi-Sunyer
Magistrat

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat